14 Ιουλίου 2022

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης κι ἡ πνευματικὴ κληρονομιά του

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία) / Μαθηματικά

Οἱ συνθῆκες τῆς ἐποχῆς

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ἐμφανίζεται στὸ προσκήνιο σὲ μία ἐποχὴ δύσκολη: Μετὰ ἀπὸ αἰῶνες δουλείας (τρεῖς σὲ κάποιες περιοχές, τέσσερις σὲ ἄλλες), ὁ Ὀρθόδοξος λαός μας βρίσκεται σὲ δυσχερῆ θέση.

Ἀπὸ τὴ μία, ἡ φτώχεια, ἡ καταπίεση καὶ ἡ ἀμάθεια ὁδηγοῦν πολλοὺς στὸν ἐξισλαμισμό, γιὰ λίγη οἰκονομικὴ ἄνεση καὶ ἀξιοπρεπῆ διαβίωση. Περιοχὲς ὁλόκληρες κοντεύουν νὰ ξεχάσουν τὰ ἑλληνικὰ ἢ ἔχουν συντριπτικὸ ποσοστὸ ἀναλφαβητισμοῦ καὶ ἀδυνατοῦν ν᾽ ἀντιμετωπίσουν τοὺς ξένους μισιονάριους ποὺ ζητοῦν νὰ τοὺς προσηλυτίσουν σὲ ἄλλα δόγματα καὶ νὰ τοὺς ἀφελληνίσουν. (Εἶναι γνωστὸ πὼς τὸ 1821 οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ κάτοικοι τῶν Κυκλάδων βοήθησαν τοὺς Τούρκους ἤ, στὴν καλύτερη περίπτωση, τήρησαν εὐμενῆ πρὸς αὐτοὺς οὐδετερότητα.)

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔρχονται οἱ σπουδαγμένοι στὴν Ἑσπερία καί, στὰ σχολεῖα ποὺ ἱδρύουν στὶς διάφορες πόλεις, μαζὶ μὲ τὶς νέες ἀνακαλύψεις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ τὶς προόδους τῶν μαθηματικῶν, προπαγανδίζουν τὸν ἀγνωστικισμὸ ἢ τὴν ἀθεΐα. Γιατὶ ἡ σχολαστικὴ θεολογία ποὺ γνώρισαν στὴ Δύση, δομημένη σὲ κάποιες ἀρχὲς καὶ ἀξιώματα ποὺ δῆθεν μποροῦσαν νὰ ἑρμηνεύσουν ὁτιδήποτε, μία θεολογία, ἀποτέλεσμα διανοητικῶν διεργασιῶν, ἄρα κτιστὴ καὶ ἀνεπαρκὴς γιὰ τὸν

ἄνθρωπο, κατέρρεε στὶς συνειδήσεις πολλῶν μορφωμένων καί, μαζί της, ἡ πίστη τους στὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ. Ὅμως ἡ Ὀρθόδοξη θεολογία εἶναι ἄλλη. Ἀλλὰ τὰ κείμενα ποὺ τὴ διασώζουν αὐθεντικὰ σπάνιζαν αὐτὰ τὰ χρόνια.

Ἂν δεῖ κανεὶς τὶς ἐκδόσεις τῆς Τουρκοκρατίας, θὰ διαπιστώσει ὅτι ὁ πιστὸς λαὸς τρεφόταν πνευματικὰ κυρίως ἀπὸ λειτουργικὰ κείμενα, βίους Ἁγίων, μὲ ἀρκετὰ μυθολογικὰ στοιχεῖα, ἠθικολογικὰ κηρύγματα καὶ εὐσεβεῖς διηγήσεις, μὲ κάποιες τους νὰ ἔχουν στοιχεῖα τρόμου. Ὅσο κι ἂν ἀρκετοὶ βίωναν τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ δέχονταν τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ μετέδιδαν, ἐλάχιστοι καταλάβαιναν πλήρως τὰ κείμενα. Τὰ ἔργα τῶν μεγάλων Πατέρων ἦσαν ἄγνωστα, εἴτε γιατὶ οἱ σχετικὰ λίγες μέχρι τότε ἔντυπες ἐκδόσεις ἦσαν δυσεύρετες, εἴτε γιατὶ τὰ περισσότερα δὲν εἶχαν ἐκδοθεῖ καὶ βρίσκονταν σὲ δυσπρόσιτα χειρόγραφα. Ἕνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο βασικὰ κείμενα τῆς Ὀρθοδοξίας παρέμεναν ἀνέκδοτα ἦταν ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βενετία, οἱ ἄλλες ρωμαιοκαθολικὲς πόλεις, ὅπου κυρίως ἐκδίδονταν τὰ ἑλληνικὰ βιβλία, ὑπάκουαν στὶς παπικὲς ἐντολὲς ποὺ δὲν ἐπέτρεπαν τὴν ἔκδοση Ὀρθοδόξων κειμένων, οὔτε κἂν λειτουργικῶν.

Τὸ ἔργο του

Ὁ ἅγιος Νικόδημος πηγαίνει στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1775, σὲ ἡλικία 26 ἐτῶν. Ἤδη ἔχει λαμπρὲς σπουδὲς καὶ Ὀρθόδοξη ἀγωγή. Ἀντιλαμβάνεται τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζει τὸ Γένος καὶ μὲ ταπείνωση καὶ αἴσθημα εὐθύνης ἀναλαμβάνει νὰ βοηθήσει, τὸ κατὰ δύναμιν.

Ξέρει ὅτι ὁ λαὸς κινδυνεύει νὰ ἐξισλαμισθεῖ ἢ νὰ φραγκέψει, ὄχι τόσο γιατὶ βρίσκεται μέσα στὴν ἀνέχεια ἢ γιατὶ τοῦ λείπουν τὰ ὅπλα ἢ ἡ πολιτικὴ ὀργάνωση, ὅσο γιατὶ δὲν γνωρίζει σὲ βάθος τὴν πίστη στὴν ὁποία ἐνστικτωδῶς καὶ ἐκ παραδόσεως στηρίζεται. Ξέρει ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι θέμα διανοητικὸ ἀλλὰ βιωματικό. Ὅπως φανερώνουν τὰ πατερικὰ κείμενα καὶ οἱ βίοι τῶν Ἁγίων, ὅσο ἀγωνίζεται κανεὶς τὸν ἀγώνα τῶν πρακτικῶν ἀρετῶν, ὅσο προσπαθεῖ ν᾽ ἀποκτήσει ταπείνωση καὶ ἀγάπη, τόσο ὁ νοῦς του φωτίζεται ἀπὸ τὸν Θεό, δέχεται τὴ χάρη Του καὶ γεύεται «γνωστῶς καὶ εὐαισθήτως» πράγματα ποὺ ξεπερνοῦν τὴν κτιστὴ καὶ πεπερασμένη φύση του καὶ τὸν εἰσάγουν στὴν αἰωνιότητα. Τότε γίνεται πλούσιος ὑπὲρ πάντα πλοῦτον καὶ δυνατὸς ὑπὲρ πᾶσαν δύναμιν. Δὲν φοβᾶται μήπως τὸν ταπεινώσουν, τὸν ἀπογυμνώσουν ἢ τὸν θανατώσουν, γιατὶ ἤδη ζεῖ μὲ τὸν Θεό, μετέχει στὴν αἰωνιότητα.

Ξέρει ἐπίσης, ὅτι ἡ Ἀλήθεια δὲν ἀλλάζει μὲ τὶς ἐποχές. Μόνο ἡ ἔκφραση καὶ ἡ ὁρολογία μεταβάλλονται, ἀνάλογα καὶ μὲ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ὅσων τὴν διατυπώνουν. Ἔτσι, ἀναλαμβάνει νὰ φωτίσει τὸν λαὸ μὲ κείμενα, εἴτε στὴ δημώδη γλώσσα τῆς ἐποχῆς του, εἴτε στὸ πρωτότυπο, μὲ πολλὲς ἐπεξηγήσεις. Ἄλλοι, ὅπως

ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, τοῦ ὁποίου ὁ ἀδελφὸς Χρύσανθος ὑπῆρξε δάσκαλος τοῦ Νικοδήμου, τὸ κάνουν μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὴν ἵδρυση σχολείων. Ὁ Νικόδημος τὸ κάνει μὲ τὰ βιβλία του.

Τὸ 1777, σὲ ἡλικία 28 ἐτῶν, ἀναλαμβάνει νὰ ἐλέγξει καὶ ἀποκαθάρει ἀπὸ τὰ λάθη τὸ χειρόγραφο τῆς «Φιλοκαλίας τῶν ἱερῶν νηπτικῶν» ποὺ τοῦ ἐγχειρίζει ὁ ἅγιος Μακάριος Νοταρᾶς, δηλαδὴ τῆς συλλογῆς ἀσκητικῶν καὶ νηπτικῶν κειμένων ἀπὸ τὸν 4ο μέχρι τὸν 14ο αἰώνα, νὰ συντάξει τοὺς βίους τῶν ἀνθολογουμένων συγγραφέων καὶ νὰ γράψει τὸ προοίμιο. Ἡ ἀνθολογία θὰ ἐκδοθεῖ τὸ 1782, θὰ μεταφραστεῖ σὲ πολλὲς γλῶσσες καὶ θὰ ἀποτελέσει βιβλίο ἀναφορᾶς γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα. Τὸ 1783 θὰ ἐκδοθεῖ ὁ «Εὐεργετινός», συλλογὴ πιὸ πρακτικῶν ἀσκητικῶν κειμένων ποὺ ἔγινε τὸν 11ο αἰώνα, τὴν ὁποία ὁ Νικόδημος ἀντιγράφει ἀπὸ ἁγιορείτικα χειρόγραφα καὶ ἀποκαθαίρει, συντάσσοντας καὶ πάλι τὸ προοίμιο. Ἀκολουθοῦν ἡ «Ἀλφαβηταλφάβητος» τοῦ ἁγίου Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ (θὰ ἐκδοθεῖ μόλις τὸ 1928), τὰ ἅπαντα τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ νέου θεολόγου, τὸ «Θεοτοκάριον τὸ νέον» (κανόνες πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο), τὰ ἅπαντα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τὰ χειρόγραφα τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, θὰ χαθοῦν στὴ Βιέννη, ἡ Ἑρμηνεία στὶς ἐπιστολὲς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (διασκευὴ καὶ ἐμπλουτισμὸς τῆς σχετικῆς ἑρμηνείας τοῦ Θεοφυλάκτου Ἀχρίδος), ἡ Ἑρμηνεία στὶς λοιπὲς ἐπιστολὲς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ Ἑρμηνεία τοῦ Ψαλτηρίου μὲ βάση τὴν ἐξήγηση τοῦ Εὐθυμίου Ζυγαβηνοῦ, ὁ «Κῆπος χαρίτων» (ἑρμηνεία στὶς ἐννέα Ὠδές), τὸ Ἀπάνθισμα ἐκ τῶν Ψαλμῶν, οἱ ἐρωταποκρίσεις τῶν ὁσίων Βαρσανουφίου καὶ Ἰωάννου, τὸ «Ἑορτοδρόμιον» (ἑρμηνεία τῶν κανόνων τῶν δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν ἑορτῶν) καὶ ἡ «Νέα Κλίμαξ» (ἑρμηνεία τῶν Ἀναβαθμῶν τῆς Ὀκτωήχου).

Μέσα στὴ μέριμνά του γιὰ τὴν πνευματικὴ τροφοδοσία τοῦ δοκιμαζομένου λαοῦ μας, ἐπεξεργάζεται τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Μαυρικίου, ἀποκαθαίροντας τὸν ἀπὸ κάποια μυθολογικὰ στοιχεῖα, πλουτίζοντας τὸν μὲ πλῆθος ὑποσημειώσεων καὶ μεταφράζοντας τὸν σὲ μία χυμώδη δημοτική της ἐποχῆς του. (Ἡ γλώσσα αὐτὴ ξένισε τὸν ἐκδότη τῆς δεύτερης ἔκδοσης, ποὺ ἀντικατέστησε πλῆθος λαϊκῶν λέξεων μὲ ἀντίστοιχες τῆς καθαρεύουσας. Εὐτυχῶς σήμερα ἔχουμε τὴν ἔκδοση τοῦ «Δόμου», τὴ μόνη ποὺ ἀναπαράγει τὴν πρώτη.) Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «Συναξαριστὴ τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ», ὅπως τὸν τιτλοφόρησε, ποὺ παρουσιάζει συντετμημένους βίους Ἁγίων, μεταφράζει ἐπιλεγμένους ἐκτενεῖς βίους καὶ τοὺς ἐκδίδει στὸ «Νέον Ἐκλόγιον», φροντίζοντας ἡ γκάμα του νὰ ἐκτείνεται σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ νὰ περιλαμβάνει ἁγίους ἐπισκόπους, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ποικίλων ἐπαγγελμάτων καὶ κοινωνικῶν θέσεων, γιὰ νὰ ὑποδείξει στὸν καθένα τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἁγιότητα. Ἀκόμα, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ πρόβλημα τῶν ἀθρόων ἐξισλαμισμῶν, συλλέγει μαρτυρολόγια τῆς Τουρκοκρατίας, τὰ

ἐπιμελεῖται, τὰ μεταφράζει καὶ τὰ ἐκδίδει στὸ «Νέον Μαρτυρολόγιον» τὸ 1799, μὲ ἕνα θαυμάσιο προοίμιο ὅπου προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ παραμείνουν ἀμετακίνητοι στὴν πίστη, μιμούμενοι τοὺς Νεομάρτυρες, καὶ τοὺς ἀλλαξοπιστήσαντες νὰ ἐπανέλθουν στὴν Ὀρθοδοξία. Τὸ βιβλίο αὐτὸ συντελεῖ στὴν ἀνάσχεση τῶν ἀθρόων ἐξισλαμισμῶν, βοηθᾶ πολλοὺς νὰ ἀποκτήσουν συνείδηση τῆς πίστεώς τους καὶ ὁδηγεῖ ἄλλους, ἀλλαξοπιστήσαντες κυρίως, στὸ μαρτύριο. Τὰ ἁγιολογικὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου σταδιακὰ ἐκτοπίζουν τὶς προγενέστερες συλλογὲς βίων Ἁγίων, ποὺ εἶχαν δεκάδες ἐκδόσεις ἀνὰ τίτλο, καὶ φτάνουν νὰ κυριαρχοῦν στὸν Ὀρθόδοξο χῶρο.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς Ἁγίους καὶ ἡ μέριμνά του γιὰ τὴ διάδοση τῆς τιμῆς τους στὸν Ὀρθόδοξο κόσμο τὸν ὁδηγεῖ νὰ συνθέσει πλῆθος Ἀκολουθιῶν (γύρω στὶς 60) ἢ νὰ συμπληρώσει ἤδη ὑπάρχουσες. Οἱ περισσότερες ἀπ᾽ αὐτὲς παραμένουν ἀνέκδοτες καὶ σώζονται σὲ ἁγιορείτικες βιβλιοθῆκες. Ξεχωρίζει ἡ Ἀκολουθία ποὺ συνέθεσε πρὸς τιμὴν τῶν Ὁσίων του Ἄθω, μὲ θαυμαστὸ ἐγκώμιο, ὅπου συνοπτικὰ βιογραφεῖ ὅλους τοὺς Ἁγίους τοῦ Ὄρους. Οἱ Ἀθωνίτες Ὅσιοι γιὰ πρώτη φορὰ ὑμνολογοῦνται κι ἐγκωμιάζονται συλλογικά. Ἐπίσης, ἐκδίδει καὶ τοὺς ὀκτώηχους κανόνες τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ ὑμνογράφου στὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, ἀποκαθαίρει καὶ ἐκδίδει τὸ «Ἐγχειρίδιον» μὲ τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου, καθὼς καὶ τὸ μέγα Εὐχολόγιον, γιὰ νὰ ἔχουν οἱ ἱερεῖς μία εὔχρηστη καὶ ἀκριβῆ ἔκδοση.

Γιὰ νὰ βοηθήσει ἐξομολόγους καὶ ἐξομολογούμενους, συντάσσει καὶ ἐκδίδει τὸ 1794 τὸ «Ἐξομολογητάριον», μὲ συμβουλὲς καὶ γιὰ τοὺς δύο, βάσει τῶν ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀργότερα ἀναλαμβάνει τὸ τιτάνιο ἔργο τῆς συλλογῆς καὶ κωδικοποιήσεως αὐτῶν τῶν Κανόνων, καθὼς καὶ τῶν ἑρμηνειῶν τους ἀπὸ τοὺς ἔγκριτους κανονολόγους, τοὺς συνθέτει, παρουσιάζοντας τὴ συμφωνία τῶν συντακτῶν τους, καὶ τοὺς ἐκδίδει στὸ «Πηδάλιον» τὸ 1800, μὲ πλῆθος ὑποσημειώσεων καὶ παραπομπῶν ποὺ μαρτυροῦν τὴν ἐξαίρετη μνήμη καὶ τὶς θαυμαστὲς συνθετικές του δυνατότητες. Αὐτὸ τὸ ἔργο καθοδηγεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους ἐξομολόγους ἀνὰ τὸν κόσμο μέχρι σήμερα.

Στὴ μέριμνά του γιὰ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν πιστῶν, μὴ θέλοντας νὰ προβάλλει τὸν ἑαυτό του, ἐπεξεργάζεται καὶ βιβλία ἄλλων συγγραφέων, συνήθως ἀλλάζοντας τὰ ριζικὰ καὶ πολλαπλασιάζοντας τὸν ὄγκο τους, ὅπως τὸ «Περὶ συνεχοῦς θείας μεταλήψεως» τοῦ Νεοφύτου Καυσοκαλυβίτου καὶ τὰ «Πνευματικὰ γυμνάσματα» καὶ τὸν «Ἀόρατο πόλεμο», τὰ ὁποῖα ἀνακάλυψε ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Νοταρᾶς στὴν πατμιακὴ βιβλιοθήκη, μεταφρασμένα ἀπὸ τὰ ἰταλικά, καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἅγιο Νικόδημο, νὰ τὰ ἐπεξεργαστεῖ καὶ νὰ τὰ ὀρθοδοξοποιήσει.

Τέλος, συντάσσει καὶ ἐκδίδει κάποια ἐντελῶς δικά του ἔργα. Σὲ ἡλικία 32 ἐτῶν, ζώντας ἐρημικὰ στὸ ἐρημονήσι Σκυροπούλα, χωρὶς κανένα βιβλίο μαζί του,

συγγράφει τὸ «Συμβουλευτικὸν ἐγχειρίδιον περὶ φυλακῆς τῶν πέντε αἰσθήσεων», ὅπου ἐκθέτει τὴν ἀσκητικὴ καὶ πνευματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πλῆθος ἁγιογραφικῶν καὶ πατερικῶν παραπομπῶν ἀπὸ μνήμης, γιὰ νὰ ἐνισχύσει πνευματικὰ τὸν ἐξάδελφό του Ἱερόθεο, ἐπίσκοπο Εὐρίπου, ποὺ τοῦ τὸ ζήτησε. (Τὸ βιβλίο πρωτοεκδίδεται τὸ 1801.) Ἀργότερα συγγράφει τὴ «Χρηστοήθεια» μὲ ἠθικὲς συμβουλὲς πρὸς τοὺς πιστοὺς (πραγματοποιεῖ πέντε ἐκδόσεις ἀπὸ τὸ 1803 ὡς τὸ 1816), καί, πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, γιὰ νὰ ἀπαντήσει στὶς ποικίλες ἐναντίον τοῦ συκοφαντίες, συντάσσει τὴν «Ὁμολογία πίστεως», ὅπου φαίνεται ἡ καθαρότητα τοῦ Ὀρθόδοξου φρονήματός του.

Μέχρι τὸ 1809, ποὺ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, δηλαδὴ σὲ διάστημα 32 χρόνων, ὁ ἅγιος Νικόδημος συνέθεσε 120 περίπου ἔργα, ποὺ ἂν ἐκδίδονταν ὅλα μαζί, θὰ συγκροτοῦσαν 30 μεγάλους τόμους. Πολλὰ παραμένουν ἀνέκδοτα, ἐνῶ ἀρκετὰ ἐκδόθηκαν μετὰ θάνατον, λόγω τῶν δυσκόλων περιστάσεων τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς ἀνέχειας στὴν ὁποία ζοῦσε ὁ Ἅγιος καὶ οἱ συμμοναστές του. (Κάποια παραχαράχτηκαν ἀπὸ τοὺς ἐπιμελητές τους, λόγω τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τὸν τόπο ἐκδόσεως ἢ τοῦ μεσολαβήσαντος θανάτου τοῦ συγγραφέα.) Ἔτσι, αὐτὸς ὁ ταπεινὸς μοναχὸς ἀναδείχθηκε ὁ πολυγραφότερος Ἁγιορείτης καὶ πιθανότατα ὁ πολυγραφότερος ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς 2ης μ.Χ. χιλιετίας.

Ἔζησε πολὺ ἀσκητικά, στὴν ἱ. Μονὴ Διονυσίου ἀρχικὰ καὶ σὲ διάφορες καλύβες τῆς Καψάλας στὴ συνέχεια, συνήθως ὡς ὑποτακτικὸς ἢ φιλοξενούμενος ἄλλων γεροντάδων. Κυκλοφοροῦσε ρακένδυτος καὶ μὲ γουρουνοτσάρουχα, αὐτὸς τοῦ ὁποίου τὶς συμβουλὲς ζητοῦσαν πατριάρχες, ἐπίσκοποι ἀλλὰ καὶ ἁπλὸς λαός. Κι ὄχι μόνο δὲν ξυπάστηκε ἀπὸ τὴν ἀναγνώριση, ἀλλὰ καὶ παραπονιόταν γι᾽ αὐτήν. Γι᾽ αὐτὸ καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κυκλοφόρησαν ἀνωνύμως ἢ μὲ ὀνόματα κάποιων ἄλλων ποὺ ἐλάχιστα συνέβαλαν γι᾽ αὐτά.

Στὶς ἔριδες γιὰ τὸ θέμα τῶν μνημοσύνων καὶ τῆς συχνῆς θείας μεταλήψεως πῆρε τὸ μέρος τῶν ἀποκαλούμενων «κολλυβάδων», στοιχώντας στὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτίθεται μὲ ἀνοίκειους χαρακτηρισμοὺς στοὺς ἀντιπάλους του, ὅπως συχνὰ συνέβαινε καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές. Γι᾽ αὐτὸ καὶ παρέμεινε στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ δὲν διώχθηκε ὅπως οἱ περισσότεροι ἐπώνυμοι «κολλυβάδες».

Τὸ ἔργο του εἶναι διδασκαλία καὶ μαθητεία Ὀρθοδοξίας. Ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ συγγράψει πολλά, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὰ τέσσερα καταδικά του βιβλία σὲ πεζὸ λόγο, τὶς χιλιάδες ἐπεξηγήσεις, τὰ πολλὰ προοίμια, ἐγκώμια, πανηγυρικοὺς λόγους καὶ Ἀκολουθίες ποὺ συνέθεσε, προτίμησε ν᾽ ἀφήσει τοὺς προγενέστερούς του Πατέρες νὰ μιλήσουν στὸν λαό, κι αὐτὸς νὰ τοὺς σχολιάζει, ἐπεξηγεῖ, ὑπομνηματίζει, μεταφράζει... Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι οἱ μεταφράσεις του θυμίζουν αὐτὲς τοῦ

Παπαδιαμάντη: Ἔχει τὴν ἐλευθερία νὰ παραλείπει ἢ νὰ προσθέτει ἀποσπάσματα, γιὰ νὰ καθιστᾷ τὸ κείμενο πιὸ εὔληπτο ἤ, σὲ κάποιες περιπτώσεις, περισσότερο Ὀρθόδοξο. Τὸ τελευταῖο συνέβη μὲ τὰ βιβλία «Περὶ συνεχοῦς θείας μεταλήψεως», «Πνευματικὰ γυμνάσματα» καὶ «Ἀόρατος πόλεμος».

Κάποιες ἐνστάσεις

Γιὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔχει γίνει κάποιος θόρυβος, ὅτι τάχα εἰσάγουν τὴ ρωμαιοκαθολικὴ εὐσέβεια στὴ χώρα μας. Ὅμως, ἀφενὸς μὲν ὁ ἅγιος Νικόδημος δὲν τὰ μετέφρασε ὁ ἴδιος ἀλλὰ τὰ παρέλαβε σὲ χειρόγραφες μεταφράσεις χωρὶς νὰ γνωρίζει τὸν συγγραφέα τους1 καὶ ἀνέλαβε νὰ τὰ ἐπιμεληθεῖ καὶ ὀρθοδοξοποιήσει, αὐξάνοντας κατὰ πολὺ τὸν ὄγκο τους. Ἀφετέρου δέ, ἦταν κι αὐτὸς τέκνο τῆς ἐποχῆς του καί, ἂν ὑπάρχει κάποια εὐσεβιστικὴ χροιά, αὐτὴ ἀντανακλᾶ τὴν τότε περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα.

Τελευταία κατηγορήθηκε μὲ ἔμφαση κυρίως γιὰ τὸ «Πηδάλιον», ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ «Ἐξομολογητάριον». Ὅμως τὸ ὑλικὸ ποὺ παραθέτει δὲν εἶναι δικό του ἀλλὰ τῶν ἁγίων Πατέρων. Αὐτὸς ἁπλῶς τὸ κωδικοποίησε καὶ τὸ ὑπομνημάτισε. Κι ἂν κάπου ἔχει κάποιες ἀπόψεις ποὺ μπορεῖ νὰ χαρακτηριστοῦν νομικίστικες, αὐτὲς ἀφενὸς μὲν μαρτυροῦν ἐλαφρὰ ἐπιρροὴ τῶν ἀντιλήψεων τῆς ἐποχῆς του, ὅπως προαναφέραμε, ἀφετέρου δὲ εἶναι σταγόνα μπροστὰ στὸν ὠκεανὸ τοῦ ἔργου του. Κι εἶναι πολὺ ἄδικο νὰ μιλᾶ κανεὶς γιὰ «τὸν Θεὸ τοῦ Αὐγουστίνου, τοῦ Ἀνσέλμου καὶ τοῦ Νικοδήμου, τὸν τρομοκράτη Θεὸ τῶν σαδιστικῶν ἀπαιτήσεων δικαιοσύνης»2, τὴ στιγμὴ ποὺ στὰ πολλὰ ἔργα του φαίνεται ἡ συμπαθοῦσα καρδιά του καὶ παρουσιάζεται ὁ Θεὸς ὡς ἐλεήμων καὶ εὔσπλαγχνος. Ἂν δὲ δεῖ κανεὶς μόνο τὸν κατάλογο τῶν πατερικῶν καὶ ἁγιολογικῶν κειμένων ποὺ ἐξέδωσε, ὑπομνημάτισε καὶ μετέφρασε ὁ Ἅγιος, θὰ συνειδητοποιήσει πὼς πρόκειται γιὰ τὸν ἀνθὸ τῆς ἀσκητικῆς καὶ νηπτικῆς γραμματείας τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ ὁποῖα κάθε ἄλλο παρὰ ἕνα θεὸ τιμωρό, σὰν τοῦ Ἀνσέλμου, παρουσιάζουν. Κι αὐτὴ ἡ συνειδητὴ ἐπιλογή τους μᾶς ὑποψιάζει λίγο γιὰ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς καὶ τὶς πεποιθήσεις τοῦ Ἁγίου. Τὸ ἴδιο μαρτυροῦν κι οἱ Ἀκολουθίες του.

Ἡ πνευματικὴ κληρονομιά του

Ἡ Φιλοκαλία, ποὺ μεταφράστηκε ταχύτατα ἀπὸ τὸν ἅγιο Παΐσιο Βελιτσκόφσκι καὶ διαδόθηκε σὲ λίγα χρόνια στὴ Μολδαβία καὶ στὴ Ρωσία, ἄλλαξε ἄρδην τὴν πνευματικὴ ζωὴ μοναστηριῶν, ἀσκητῶν καὶ λαϊκῶν. Πυροδότησε τὴν ἐμφάνιση μεγάλων στάρετς ποὺ πολέμησαν τὴν ἐκκοσμίκευση ἱ. μονῶν καὶ σκητῶν καὶ τὶς ἔκαναν κέντρα ἀσκητισμοῦ καὶ πνευματικότητας ὅπου καθημερινὰ προσέτρεχαν

πλήθη πιστῶν γιὰ πνευματικὴ καθοδήγηση. Τὴ μεγαλύτερη ἀκμὴ παρουσίασε ἡ μονὴ τῆς Ὄπτινα κι ἕναν ἀπὸ τοὺς στάρετς αὐτῆς τῆς μονῆς σκιαγραφεῖ ὁ Ντοστογιέφσκι στὸ πρόσωπο τοῦ Ζωσιμᾶ τῶν «Ἀδελφῶν Καραμαζώφ». Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς σημειώσεις του, ὁ ρῶσος συγγραφέας εἶχε μελετήσει ἀρκετὴ νηπτικὴ γραμματεία (ἰδιαίτερα τὸν ἀββᾶ Ἰσαὰκ τὸν Σύρο). Ἡ καλλιέργεια τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ διὰ τῶν στάρετς, τῆς Φιλοκαλίας καὶ τῶν λοιπῶν πνευματικῶν συγγραμμάτων, τὸν βοήθησε νὰ βιώσει βαθύτερα τὴν Ὀρθόδοξη παράδοσή του καὶ ν᾽ ἀντέξει τὴ λαίλαπα τοῦ «ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ» καὶ τὶς δεκαετίες διωγμῶν ποὺ ἀκολούθησαν. Κάποιοι στάρετς, ποὺ ζοῦσαν στὶς πόλεις ἄγνωστοι γιὰ τοὺς πολλούς, βοήθησαν τοὺς ἁπλοὺς πιστοὺς ν᾽ ἀνταπεξέλθουν τὶς δοκιμασίες καὶ μεταλαμπάδευσαν τὸ πνεῦμα τῆς Φιλοκαλίας μέχρι σήμερα ποὺ μία νέα ἄνθιση Ὀρθόδοξης πνευματικότητας καὶ μοναχισμοῦ παρουσιάζεται στὴ Ρωσία.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ διδασκαλία τοῦ ἁγίου Νικοδήμου ζωογόνησε τὸν λαὸ μὲ τὰ καθάρια νάματα τῆς Παραδόσεώς μας, τὸν ἐνίσχυσε ν᾽ ἀντέξει τὸ ὑπόλοιπο τῆς Τουρκοκρατίας, ὄχι μόνο νὰ μὴ χάσει τὴν πίστη του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴ ζήσει βαθύτερα. Τοῦ ἔδωσε καὶ τὴ δύναμη νὰ μὴ λυγίσει ἀπὸ τὴ λαίλαπα τῆς βαυαροκρατίας ποὺ ἔκλεισε τὰ 4/5 τῶν μοναστηριῶν τοῦ νεοσύστατου κράτους, ὅριζε κατὰ βούλησιν τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν ἀνάγκασε νὰ συστήσει στοὺς κάτω τῶν 40 ἐτῶν μοναχοὺς καὶ μοναχὲς τῶν καταργημένων μοναστηριῶν νὰ παντρευτοῦν, πούλησε τὰ ἱερὰ κειμήλιά τους στὰ παζάρια, κατεδάφισε 70 ἱεροὺς ναοὺς στὴν Ἀθήνα καὶ προσπάθησε νὰ εἰσαγάγει ἀλλότρια ἤθη.

Οἱ περισσότεροι «κολλυβάδες», μετὰ τὸν διωγμό τους ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, διασκορπίστηκαν στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου. Ἐκεῖ ἵδρυσαν μοναστήρια ποὺ λειτουργοῦσαν κατὰ τὸ ἁγιορείτικο τυπικό, μὲ ἔμφαση στὴ λατρευτικὴ ζωή, στὴν εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ καὶ στὴ συχνὴ θεία μετάληψη, καὶ ἔθεσαν τὴ σφραγίδα τους στὶς τοπικὲς κοινωνίες. Στὸ Ἅγιον Ὄρος αὐτὲς οἱ τάσεις συνεχίστηκαν περισσότερο στὶς ἀσκητικὲς καλύβες, παρὰ στὰ μοναστήρια καὶ στὰ κελλιὰ μὲ τὶς μεγάλες συνοδεῖες καὶ τὶς πολλὲς δραστηριότητες. Ἐπανῆλθε ὅμως τὸ «κολλυβάδικο» πνεῦμα καὶ ἡ συχνὴ θεία μετάληψη στὰ μοναστήρια, μὲ τὴ μετατροπὴ κάποιων ἀπ᾽ αὐτά σε κοινόβια καὶ τὴν ἔλευση νέων ἀδελφοτήτων σὲ ἄλλα στὶς δεκαετίες τοῦ 1970 καὶ τοῦ 1980.

Ἕνα ἄλλο φαινόμενο τὸ ὁποῖο ποθοῦσε καὶ εὐχόταν ὁ ἅγιος Νικόδημος πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητές του στὰ προεπαναστατικὰ καὶ στὰ πρῶτα μετεπαναστατικὰ χρόνια. Ἐννοῶ τὴν ἀναβίωση τοῦ γυναικείου μοναχισμοῦ στὰ νησιά, μὲ τὴν ἵδρυση πολλῶν μοναστηριῶν, ποὺ ὁδήγησε στὴ σημερινὴ ἄνθισή του πανελληνίως.

Τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου κυριαρχοῦν στὴν ἐκδοτικὴ παραγωγὴ τῶν χρόνων

1782-1819, ὅταν ἐκδίδονται τὰ περισσότερα βιβλία του. Ὅπως σημειώνει ὁ Φίλιππος Ἠλιοῦ, τὴν περίοδο τοῦ ὕστερου Διαφωτισμοῦ (1801-1820), παρ᾽ ὅλο ποὺ ἡ κυκλοφορία τοῦ κοσμικοῦ βιβλίου εἶχε αὐξηθεῖ σημαντικότατα σὲ σχέση μὲ τὸ παρελθόν, τὸ 41% τῶν ἑλληνικῶν ἐκδόσεων εἶναι θρησκευτικές3 (ἂν ὅμως ὑπολογίσει κανεὶς τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀντιτύπων κάθε βιβλίου, ξεπερνοῦν σημαντικὰ τὸ μισὸ τῶν τυπωμένων σωμάτων). Μέσα σ᾽ αὐτὲς κυριαρχοῦν τὰ νικοδημικὰ βιβλία. Τὴν ἴδια περίοδο στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴν Πελοπόννησο καὶ στὰ νησιὰ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐκδιδομένων βιβλίων παραγγέλνει ἔργα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, ὅπως προσθέτει ὁ Ἠλιοῦ4. Ἂν ἐξαιρέσουμε τὸν Ἄθω, οἱ ἄλλες δύο περιοχὲς θ᾽ ἀποτελέσουν τὰ 2/3 τοῦ νεοσύστατου κράτους. Μᾶλλον δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ κάτοικοί τους, μὲ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ ἐν ὄψει τῶν δοκιμασιῶν ποὺ προανέφερα, θὰ εἶναι μπολιασμένοι στὴν Ὀρθοδοξία ἀπὸ τὰ νικοδημικὰ ἔργα. Ὁ Παπαδιαμάντης καὶ ὁ Μωραϊτίδης, ὁ μείζων καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους πεζογράφους τοῦ 19ου αἰώνα, εἶχαν πολλοὺς συγγενεῖς ἡγουμένους καὶ μοναχούς, μυήθηκαν ἀπ᾽ αὐτοὺς στὴν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα, τὴν παρουσίασαν σαρκωμένη στὴ ζωὴ καὶ στὰ κείμενά τους καὶ ποδηγετοῦν ἀκόμα τοὺς Ἕλληνες (ἂς θυμηθοῦμε τὴ ρήση τοῦ Ἐλύτη: «Ὅταν βρίσκεστε σὲ δύσκολες στιγμές, ἀδελφοί, μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμό, μνημονεύετε Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη.»).

Ἔτσι, τὰ νάματα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου μᾶς ἀρδεύουν μέχρι σήμερα. Ἡ «πνευματικὴ» ἡγεσία τοῦ τόπου ὅμως θέλει νὰ τὸν ξεχάσουμε. Τὰ σχολικὰ βιβλία, ἐνῶ ἀσχολοῦνται μὲ ἐλάσσονες λογίους του Διαφωτισμοῦ, ποὺ ἐλάχιστα ἐπηρέασαν τοὺς Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς τους, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴν κυκλοφορία καὶ διάδοση τῶν βιβλίων τους, δὲν ξέρω ἂν ἀναφέρουν κἂν τὸν ἅγιο Νικόδημο ἢ τὸν μέγα ἀπόστολο τοῦ Γένους ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό, ποὺ δέσποσαν στὶς συνειδήσεις τῶν πολλῶν κατὰ τὴν προεπαναστατικὴ περίοδο. (Εἶναι χαρακτηριστικὸ πὼς ὁ Κ. Θ. Δημαρᾶς, εἰσηγητὴς αὐτῆς τῆς τάσης στὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ, ἀπὸ τὶς 946 σελίδες τῆς «Ἱστορίας τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας», ἀφιερώνει κοντὰ στὶς ἑκατὸ στοὺς λογίους του Διαφωτισμοῦ, δίνει μόλις μία καὶ κάτι στὸν ἅγιο Κοσμᾶ καὶ τρεισήμισι στὸν Παπαδιαμάντη, προσπαθώντας ἐμφανῶς ν᾽ ἀπαξιώσει τὸ ἔργο του μὲ ὅσα γράφει γι᾽ αὐτόν. Τὸν δὲ ἅγιο Νικόδημο, τὸν συγγραφέα μὲ τὶς μεγαλύτερες κυκλοφορίες κατὰ τὴν περίοδο 1782-1845, οὔτε ποὺ τὸν μνημονεύει!)

Τὸν Παπαδιαμάντη τὸν ἐπανέφεραν δυναμικὰ στὸ προσκήνιο οἱ ὁμότεχνοί του, καὶ σήμερα θεωρεῖται ὁ μέγιστος τῶν πεζογράφων μας, κάτι ποὺ ὁ Ν.Δ. Τριανταφυλλόπουλος ἀποκάλεσε «νίκη τῶν ποιητῶν». Θὰ ἔλεγα, καὶ νίκη τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, ἀπὸ τὸ πνευματικὸ περιβάλλον τοῦ ὁποίου ξεπήδησε ὁ κὺρ Ἀλέξανδρος.

Σημειώσεις

1. Βλ. Ἐμμ. Φραγκίσκου, «Ἀόρατος Πόλεμος» (1796), «Γυμνάσματα Πνευματικὰ» (1800). Ἡ πατρότητα τῶν «μεταφράσεων» τοῦ Νικοδήμου Ἁγιορείτη, «Ὁ Ἐρανιστής», ἔτος ΚΕ-ΛΑ, τόμος 19 (1993), σ. 104

Πηγή: agiazoni.gr